

П е р е щ ь

№ 8 (20) КВІТЕНЬ 1943 Р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

РІК ВИДАННЯ II

УКРАЇНСЬКИЙ БАРОМЕТР

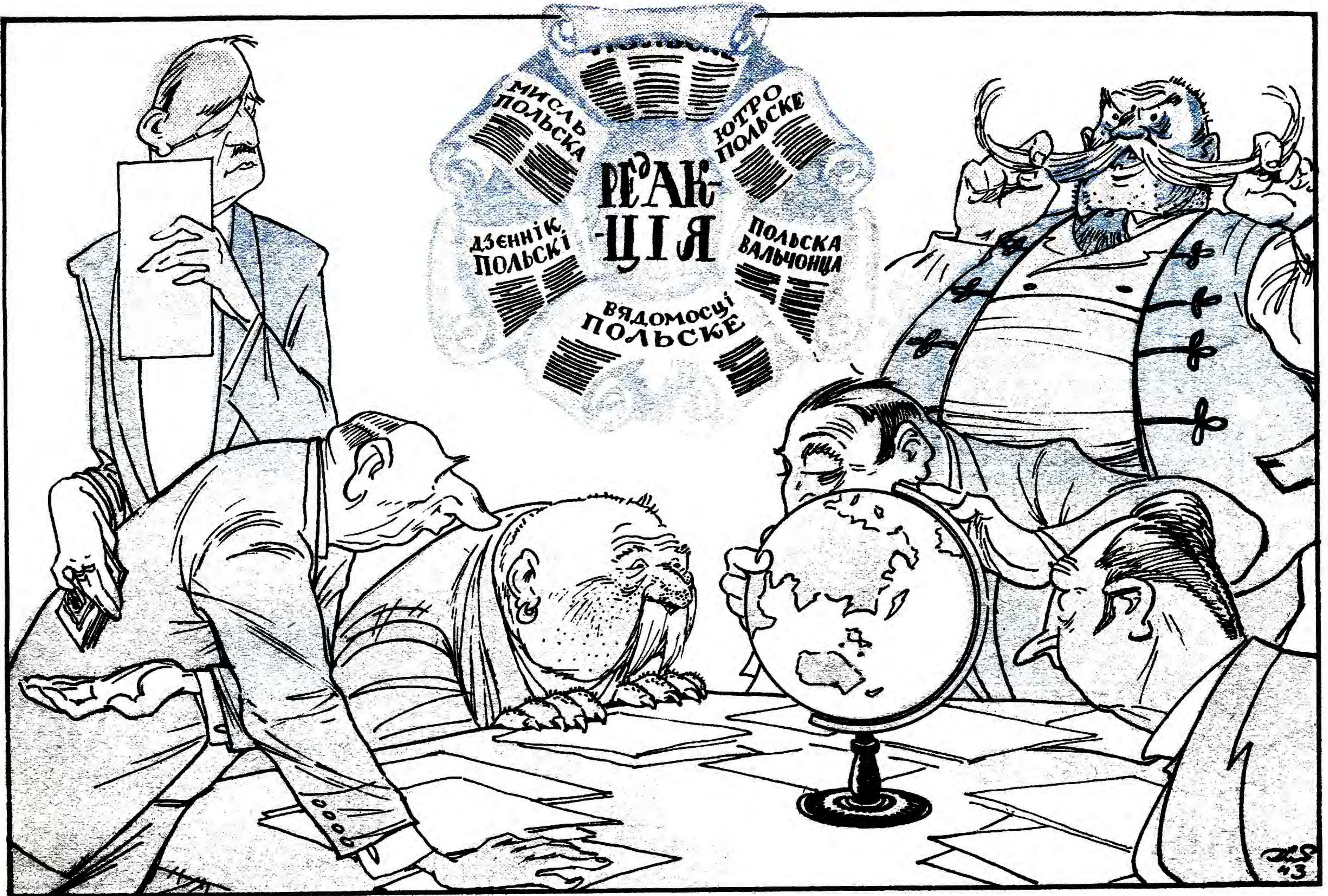
Якщо погода сприятиме, на Україні можна чекати високого врожаю. (З німецьких газет).

Малюнок О. Козюренка.

— Ну й погодка! Судячи за цим барометром, доброго врожаю ми не діждемось.

Зібралася кумпанія невеличка і нечесна.

ПРИГОДА

Бугай собі, як бугай—з хвостом і з рогами... Білий, мов сніг, а на лобі чорна латка, як винувий туз. В обласному земвідділі його богом Апісом іменували. По латці на лобі Апіса серед тисячі за версту пізнати можна було.

Одного разу хтось з сільських парубків роздратував бугая, він зірвався з каната і давай по селу розвороти виписувати. Де не розвернеться, там тин повалить, ворота на дорогу винесе. Такого переполоху наробив, що куди твоє діло! На дорозі йому хатка трапилася поганенька. Так він її наскрізь пронизав. Добре, що дома нікого не було.

Вискочив він на дорогу, а навпроти машиною з міста Оксана, скотарка наша, додому їхала з московської виставки. Пізнала Апіса здалека, зупинила машину та як закричить:

— Що ти тут, капосний, робиш?!

Почув бугай той голос і став, мов укопаний.

А Оксана встала з машини, підійшла до нього як до смиренного бичка, накинула йому пояс замість налігача і повела в село. Власть таку мала Оксана над ним. Її одну признавав він і допускав до себе.

Після цього случаю й прозвали ми нашого бугая Танком. А пригода, про яку я вам розказати хочу, вже у війну сталася.

Німецький поміщик з Баварії, який приїхав паном-бароном у наш колгосп, оглядав свою нову маєтність і натрапив на бугая.

— Чий? — питає він у старости.

А той, мабуть, ще по-новому брехати не навчився, та й бухнув:

— Колгоспний. Танком прозивається.

— Що?! — заgrimав фон барон. — Та ти знаєш, хто перед тобою стоїть оце.

— А-а як же, ваша ясність, знаю, знаю, — заходив на задніх ратицях староста. — Ви ж стоїте, наш пан і благодитель...

— Дуррак! — загарчав поміщик. — Бик стоїть перед тобою! Розумієш, рабська твоя пика, що це нащадок божественного єгипетського бика Апіса?!. Пана коменданта, ім'ям фюрера наказую завтра ж відвантажити святого бика до Баварії на виставку рідкісних знахідок. Я сам протелеграфую, щоб Апісові там підготували відповідну його божественному походженню зустріч.

Назавтра два взводи кремезних баварців прибули на ферму, щоб вирядити на станцію нашого Танка. Крізь кільця в ніздрях просунули три здоровенних ланцюги, вивели бугая із стайні й погналі. А позаду

в прольотці сам фон поміщик їде з комендантом, і староста кінями править.

Не доїжджаючи трьох кілометрів до станції, панська прольотка обігнула всю процесію і почала спускатися в балочку. З одного боку там лісок невеличкий, обкопаний глибоким ровом, а з другого — піщаний кар'єр державної цегельні. Так от, спускаються пани в балочку, коли це з лісу тільки—бах! бах! А тоді як застрочить з автомата.

Староста як закричить: «партизани!»—та як ударить по конях і погнав їх до лісу. «Стій, дурню!»—кричить поміщик. —Стій! Куди ти правиш?!» І давай разом з комендантом лічити старості ребра в два дрючки.

Тим часом на узлісся вискочив партизан з автоматом, побачив прольотку з німцями, а позаду цілий загін солдатів і дав по них чергу.

Зачувши постріли, бугай вирвався на волю. Баварці полетіли в усі боки, тільки ланцюги у них залишилися.

З подраною губою й ніздрями, заюшений кров'ю, бугай блискавкою кинувся на прольотку й розметав під три чорти її сидоків. Потім обернувся до свого конвою і давай крушити його. Баварці з переляку забули навіть про свою зброю. А бугай топтав і жбурляв їх, як справжній танк. Два взводи солдатів поспішали від нього, мов гнилички з груші.

Партизан на узліссі побачив всю цю картину та як закричить:

— Танк! Ах ти ж чортова кукла! Давай! Давай!

Бугай обернувся на голос, але нікого вже не побачив, — партизан стрибнув у рів, бо в цей час з лісу показалися зелені мундири німецьких солдатів. Танк зірвався з місця. За якусь мить він, перескочивши через рів, з диким ревищем ганявся за фріцами. Тут саме й наскочили ми з піщаного кар'єру й закінчили початий Танком розгром німців.

Коли б не Танк, піймали б німці нашу розвідницю—колгоспну скотарку Оксану. То ж була вона, одягнена по-чоловічому. На її голос і кинувся Танк. Питаєте, де він тепер? А ми його переправили через лінію фронту. Там, я думаю, земляки його швидко до справнього діла приспособлять. Так що коли після війни зустрінете де білого бичка або теличку з латкою на лобі, схожою на винувий туз, то так і знайте, що це покоління того самого Танка, якого німці, що побували в нашому селі, до смерті пам'ятатимуть.

Олесь ГРОМОВ.

ЗВІРОБІЙ

Коли Рудольфа фон Крейцерхохена привели на призовний пункт в Берліні, він вирішив очі і швидко-швидко забелькотав:

— Я хворий, гер лікарі! Катар шлунку, геморої, праве око короткозоре, ліве—далекозоре. Ліва нога коротша від правої на два сантиметри. І ще трохи сухот—дихаю я половиною легенів.

Лікар обмацав його, вислухав і сказав:

— Ви справжній ариєць — придатний!

Так Крейцерхохен попав до армії, на східний фронт.

Він спробував і тут піти до лікарів, нарікав на свої хвороби. Але, як і в Берліні, його вислухали, обмацали — послали на передові позиції.

В боях під Києвом Крейцерхохену вибило ліве око. Він дуже здивувався. «Нарешті,—подумав він,—мене відпустять додому».

Але... лікарі вставили йому скляне око і пожартували:

— Тепер у вас нема розходження в очах. На передові!

Під Харковом Крейцерхохену відбило ступню лівої ноги. «Ось коли,—подумав він,—я звільнюсь від цієї жахливої війни».

Але... лікарі приладнали йому протез і підбадьорили:

— Тепер у вас нема підстав скаржитись—обидві ноги однакові.

— Але я не зможу бігати,—заплакав Крейцерхохен.

— Бігати?—запитали лікарі. — А навіщо бігати німецькому солдатові. Швидше його на передову.

Під Ізюмом у Крейцерхохена з'явилась короста. Звичайна короста. Він чухався, чухався, чухався...

— Гер лікар,—звернувся Крейцерхохен. — Я не їм і не п'ю. Я тільки чухаюсь і не можу навіть спати.

— Це дуже добре,—відповів лікар. — Німецький солдат і не повинен спати.

Тоді Крейцерхохен написав листа своїй матері в Берлін, запитував її, як звільнитись йому від проклятої хвороби, що остаточно зіпсувала йому життя.

«Мій дорогий Руді,—скоро відповіла мати. — В дикій Україні є багато ліків, особливо трав. Я чула, що там є чудесна трава звіробій, яка звільняє людину від усіх хвороб. Ти шукай цю траву і лікуйся нею».

Крейцерхохен шукав цю траву. І чухався. Чухався так дуже, що не міг всидіти в своїй земляній норі і висунувся з неї.

Ось тоді снайпер Бабенко і вліпив у голову Крейцерхохена кулю. Це був сотий фріц на його рахунок. А Крейцерхохен, одержавши порцію ліків від звіробоя німецьких фашистів, заспокоївся і перестав чухатись.

Туди йому й дорога!

Семен СКЛЯРЕНКО.

РОЗМОВА ДВОХ ГАНСІВ

Ганс перший. — Чув, дивізія Отто Курцева стала «СеСеСівською»?

Ганс другий. — Що це — новий загін фюрера?

Ганс перший. — Ні, її просто розгромили під Сталінградом, Ставрополем і Старобільськом.

ПАЛИТИ БУДЕМ, А НЕ ЖАТЬ

Лежать поля, немов камінні.

Виходять люди, наче тіні

на обікрадені лани...

Що сіють німці в Україні своєї чорної весни?

В крові й золі стели похмури,

лиш трупний смрад юга жене:

посіє вітер — скосить бурі!

посіє сльози — кров поже!

Виходять люди в чорне поле:

там кров дітей і матерів,

над полем чад, а поле — голе,

і кулі свистять із ярів.

Землі української криниці

збруднили варвари й кати;

не зійдуть їм жита й пшениці,

не схоче і трава рости!

Убити народ — і ждуть посіву?

Окрасти — й хліба дождять?

Жнива згорять в заграві гніву,

палити будем, а не жать.

Уродить рано, а не пізно,

по всіх лощинах і ярах

картопля... мідна і залізна!

а нагодує — глина й прах.

Баштани будуть: готські дини

та італійські кавуни;

там голови арійські свині

згубили в злигодах війни;

той цюкре-овоч, гуте-овоч

одрізав партизанський ніж:

беріть ту гітлер-тоттен-сволоч

в Берлін і Рим везіть скоріш!

Терень МАСЕНКО.

НА ШВЕДСЬКОМУ КОРДОНІ

— Не розумію, до якої релігійної секти належать деякі шведські політики. Чи вони «непротівленці», чи «протестанти»?

— І те й друге.

— Як?!

— Вони «непротівленці», коли пропускають через Швецію озброєних гітлерівців, але вони ж і «протестанти», бо завжди після цього енергійно протестують перед гітлерівським урядом.

РОММЕЛІВСЬКА ДРАПЗАВБАЧЛИВІСТЬ

Малюнок Б. Фрідкіна.

ВЕСІЛЛЯ

Красуня Олена, покоївка начальника німецького гарнізону майора фон Шікера, виходила заміж за фельдфебеля Шранке. Вона обійшла всіх офіцерів, запрошуючи їх на весілля.

Увечері Олена у весільних строях зустрічала й розсаджувала гостей серед своїх подруг. Ще ніколи пані офіцери не сиділи в товаристві таких красивих дівчат.

Коли проспівали другі пісні, майор фон Шікер проголосив тост.

— Я п'ю за животворну арійську кров, — сказав він, — яка дасть цій землі нове покоління українських німців. Скріпимо ж наш союз міцним братерським поцілунком. Хайль!

— Хайль! — вигукнули пані офіцери й полізли до дівчат цілуватися. Фон Шікер потрапив в обійми молодої. Не встигли ще кавалери доторкнутися до кармінних губ місцевих красунь, як були спритно кинуті на підлогу і міцно зв'язані пишними дівочими поясами.

За півгодини партизанський загін на чолі з Оленою, прихопивши з собою штабні документи й пов'язаних офіцерів німецького гарнізону, покинув містечко і зник десь у темряві ночі.

ЄДИНИЙ ВИХІД

Горбатого Геббельса тільки могла виправити.

СМАЖЕНІ ПОСТОЛИ

Коли ми погнали німців з Дону, ніхто не зустрів червоноармійців краще від баби Василюки. Вона як побачила, що німці п'ятами кивають, так враз піймала свою останню, від німця заховану, курку і зарізала її: мовляв, зустріну рідних своїх бійців смаженою куркою.

Ну, смажити вона її не смажила, а поклала в горщик варити.

Та тільки помилилась трохи баба. Вона думала, що німці втекли всі до останнього, а насправді шестеро гадів залишилось ще село палити.

Проте, перше, як спалити, вирішили фріци ще раз понижпорити по хатах, чи була не знайдеться наостанку будьякий смачний трофей.

Заскакує один вошивий фріц до баби Василюки. Носом повів і враз унюхав курятину: у них на це нюх ну чистісінько ж собачий.

— Чим воно пахне тут, матко? — запитує він.

— Не знаю, чим пахне, — відказує баба. А сама собі під ніс бурчить: «Лихом для тебе пахне, гаде проклятий!».

— Що там кажеш? — прискіпують фріци.

— Кажу, для тебе їжею пахне.

Німець заходився по хаті нищпорити, на піч зазирає. А наша баба Василюка примудрилась, коли німець одвернувся, — мерщій хватить з горщика курку, а замість курки всунула туди препоргані постолі.

Пошукав німець по кутках — нічого не знайшов.

А курятину йому носа лоскоче. Ось він і каже:

— А ну, виходи, матко. Зараз твоя хата фу...

Баба Василюка як заголосить: «Матинко рідна!» — і вискочила геть з хати. Вискочила й кричить:

— Я тобі, люципере проклятий, покажу, як наші хати палити!

А фріц тим часом поліз у піч по горщик та тільки-но взявся за нього, а баба під вікном як заверещить щосили:

— Козаки їдуть!

Фріц перелякався, хотів був утекти, та й тут верх взяла натура його німецька, зажерлива: курки шкода стало. Ось він брудною своєю лапою поліз у горщик, вхопив постолі та з переляку, не роздивившись, пхнув за пазуху, за вошиву.

Кинувся до дверей, а двері заперті. Наша баба Василюка знадвору двері к'лком підперла.

Фріц тик-мик. А баба ще дужче на нього страх нагонить. Не своїм гласом кричить:

— Козаки!

А тут і справді наші наспіли.

Не дали гадам село палити. П'ятьох палів знищили. А шостого фріца, як він був у бабиній хаті запертий, то його живцем у полон взяли.

Взяли і дивуються: чому у фріца за пазухою постолі, та ще парені.

Тут баба Василюка достеменно пояснила, а бійців почастувала вареною, смачною куркою.

А. КУШНАРЬОВ.

Переустаткування «корабля пустині» на звичайний морський.

ЧЕТВІРКА

Їх четвірку кожен знає,
тільки й чуть серед розмов:
Іваненко,
Іванбаєв,
Іванідзе,
Іванов.

Бойовий отой гурточок
подавив, як чобітком,
вогневих чимало точок,
не рахуючи вже ком.

Крізь мороз, дощі і роси,
на снігу і на траві
німчуру вкладали в стоси
наші хлопці бойові.

Суму складено велику:
німців — тисяча і п'ять,
італійців — тих без ліку,
а румунів — що й казати!

Кожен з них і вміння має,
і гарячу має кров, —
Іваненко,
Іванбаєв,
Іванідзе,
Іванов.

Виручав герой героя,
ще й на посміх беручи.
Спить один — говорять трое
все про нього уночі.

І любов свою, хоч доля
іншому її дала,
називають трое — Льоля,
а четвертий зве — Лола*).

Поховати їх несила
всім німецьким брехунам,
не до серця бо могила
нашим друзям-воjakам.

Смерть усюди їх минає,
і воюють знов і знов
Іваненко,
Іванбаєв,
Іванідзе,
Іванов.

Переклав Максим РИЛЬСЬКИЙ

*) Лола — по-узбецьки—тюльпан.

- Чого, хлопче, сумний-невеселий?
- Бо ви мене в армію не берете...
- Підростеш—візьмемо.
- Атож! Поки я виросту, ви всіх німців самі переб'єте.

НЕВЕЛИКІ ВТРАТИ

Як повідомляють газети, спроба гітлерівців сформувати грецький «антибільшовицький легіон» для відправки на радянсько-німецький фронт ганебно провалилась. В афінському університеті в легіон записався лише один «доброволець».

Тепер Геббельс має всі підстави заявити:

— Добровільці хоробро б'ються на фронті і, головне, майже не мають втрат.

— ???

— Грецький легіон, наприклад, після всіх боїв втратив тільки одного солдата.

ПО ПРЯМОМУ ПРОВОДУ

Гітлер. — Антонеску! Чому так поволі йдуть на фронт твої солдати з весняних резервів?

Антонеску. — Їм заважають милиці.

ПРЯХА-НЕВДАХА

Напряде ниток брехні

Геббельсова прядка,

Та й обплутує людей

У «новім порядку».

Брехні Геббельса бридкі,

Всі це добре знають,

Як гнилі оті нитки:

Лиш купив—линяють.

Скільки цуцик не вищить —

Брехні все невмілі,

Бо ж линяють ті нитки

І стають аж білі.

Хай кустарить брехомет —

Полотно не ткане...

Шита вся його брехня

Білими нитками.

Дмитро БІЛОУС.

НЕ ТОЙ МОМЕНТ

Прямо не впізнаємо ми нашого діда Гарасима. Наче помолодів. Горить у нього все під руками. Він і до вуликів—підгодувати рої, і до кузні, і гній везе на степ на таловину, а особливо парники доглядає. Через якийсь тиждень—два дід повезе до підшефного шпиталю овоч: зелену цибулю, редиску, петрушку всяку, а ще через тиждень і огірочки, бо вже гарненькі пуп'янки пов'язалися.

— Що, діду, нажимаємо? По-стахановськи?

— Атож! Даром я вакуювався у глибокий тил? Тепер, брат, не той момент, за трьох, чотирьох треба робити.

— А може розкажете, діду, як до революції кавуни возили?

— Ге, ні! Розкажуй уже ти, а мені ніколи, не той момент.

Побіг дід, як він каже, до «рабулаторії» на насіння глянути.

— От гасає старий, на четверту швидкість переключився. — Це конюх—Степан. — Треба йти, а то раніш мене в конюшні побуває.

Старий і справді не минув конюшні. Всюди його хазяйське око встигає.

Помив дід руки біля криниці.

— Тепер і попоїсти можна, бо кишки марша грають. Ділов куча!

— Поспіємо з козами на торг,—віدказує дідовою примовкою бригадир Оксент Свиридович.

— Ге, ні, це до революції...

І в який раз починає дід про кавуни.

— Іде ото парубок степом, а степ же як те море—широкий та рівний, на Херсонщині тільки такі степи, скільки око гляне—видать. День аж дзвенить, спека, дихати нічим. В гарбі пара круторогих, повна гарба кавунів—рябчики та тумани монастирські, кавун в кавун. Волики шагають, хвостами помахають—муха б'є, а парубок сидить на полудрабку і на увесь степ співає:

Ой, ой, ой, штири-бiri-i-i...

Сім сот та ще чотири-i-i.

А одії нема...

Глянув хлопець назад, а кавуни задок прорвали і падають на дорогу.

«Позбирати б,—думає. —Та чи варт? Цього добра, мовляв, повний степ».

І далі співає:

Я ж думав, що то овечка-а-а,

А-а-а то якийсь су-у-у-чий син

Посіяв гречку...

— А, гей! Соб, соб, мурий, соб! А куди тебе чорти тягнуть, цобе, цобе!.. Бодай же тебе вовки задрали...

Глянув хлопець ще раз, бачить—один кавун лишився і котиться вже не на задок, а наперед, під ноги, наче драгується.

— От, анахтема!..

Співаючи, повагом перелазить він через полудрабок і штовхає той кавун ногою з гарби:

— Котись же й ти, сучий сину, бодай ти луснув...

Розказує дід про хлопця, а це ж він про себе говорить.

— А ти про кози нагадуєш, мовляв, поспіємо... Це таке було у старе время, а тепер... Війна... Темпи давай, та не абиякі. Не той момент!

— А чу-чу, чу-чу!.. Санько, дивись, свині загороду повалили... Чу-чу, чу-чу!..

Біжить дід до свиней і по дорозі гукає:

— Чу-чу, чу-чу!.. Беркульозу на вас нема...

Золотий дід.

Юрій ШУМСЬКИЙ.

КАЗКА ПРО КУРЕЙ І САРАНУ-КУРОЇЖКУ

Малюнки С. Самума.

Німецька економічна преса стурбована зникненням яєць у Європі. (3 газет).

Жили-були в Європі кури. Несли вони яєчка не золотії, а простії.

Налетіла на Європу страшна сарана-куроїжка й пожерла всі яєчка.

Пожерла сарана-куроїжка всі яєчка, а жерти ще хочеться.

Накинудася куроїжка на курей і поковтала їх геть чисто усіх з пір'ям.

Поковтала курей, а жерти ще хочеться.

Знайшов учений куроїд десь тухле яйце, зрадів.

«Будемо ми,—каже він,—зараз ситі й веселі. Я сам висиджу вам курей, а кури знов нестимуть яйця, і не простії, а золотії». І сів...

Сидів-пихтів і висидів... вутку-Геббельса, яка яєць не несе, а німців і Європу брехнями годує.

ПАМ'ЯТКА НІМЕЦЬКОГО ЗАПОВІДАЧА

Один німецький полонений, захворівши з переляку на щирість, заявив на допиті:

«У наших солдатів нема ніякої надії на щасливе повернення додому. Я навіть написав заповіт, бо вирішив, що жити мені лишилось лічені дні. Такі ж заповіти написало і багато інших солдатів».

Отже, як бачимо, складання заповітів досить поширений вид творчості в німецькій армії. Але написати «духівницю» не така вже проста справа. Не те що курку у баби вкрасти. Робота складна. Особливо для німецької надлюдини. Адже відомо, що Гітлер не дуже натискає на своїх босяків щодо грамоти.

Зважаючи на це, ми розробили коротку інструкцію-пам'ятку, яка допоможе гітлерівським кандидатам у небіжчики швидко і правильно скласти відповідальні «документи душі».

1. Тон заповіту має бути бадьорий, життєрадісний. Треба зберігати нерви своїх фрау і фріцят. Недарма ж пан Геббельс оголошував похід за ошадження капіталу нервів! Отже, бадьорість—основна вимога до автора заповіту.

2. Писати заповіт треба олівцем блакитного або, ще краще, рожевого кольору. Це одразу ж створить у родичів небіжчика піднесений рожевий настрій.

3. Борони вас боже облямовувати заповіт траурною рамкою. Як папір можна використовувати популярні видання промов фюрера, в яких він ще позаторік обіцяв німцям блискавичну перемогу на Сході, або якусь іншу гумористичну літературу.

4. Стиль заповіту теж має бути піднесений. Не завадить в цій справі і рима. Наприклад:

Я — сьогодні помираю,
Взавтра — вам того ж бажаю.
Стрінємось у праотця
Гоп-ца дріца, лам ца-ца.

5. Відказувати спадкоємцям треба не якісь там прозаїчні солдатські речі—крадений годинник чи трофейний чемодан з білизною. Про це барахло подбають фронтові друзі. Заповідати треба оптимістичні ідеї і думки, якими сповнені черепи войовничих фріців. Приміром: «Не я перший, не я й останній». Або: «Всі там будемо».

6. Заповіти можуть бути й колективні. Це навіть краще. Заощадить чимало часу і паперу. Зміст — той самий.

7. Наприкінці, як і годиться, треба привітати своїх близьких. Але як саме? «Не поминайте лихом» або «прощайте» тут ні до чого. Це буде звичайна ложка дьогтю, яка зіпсує всю діжку меду. Знову треба придумати щось бадьоре. Радимо зокрема використати досвід ефрейтора Ганса Д. Потрапивши в радянський полон, він розповів: «Ідучи на пост або в розвідку, солдати, прощаючись, кажуть один одному:

— До побачення в братській могилі!»

Отже, не «прощай», а «до побачення».

Олекса РАДА.

В КУПЕ МІЖНАРОДНОГО ВАГОНА

— Після жаклих звірств гітлерівців,—сказав пасажир-швейцарець,—їх режим може підтримувати лише божевільний.

— Брехня!—обурився його сусіда-німець. —Я—за Гітлера, але хіба я божевільний?

— Ну, що ви!—сконфузився швейцарець.

— Я не Ганс Шухер із Кельна,—гарячився німець. —Цей божевільний скрізь заявляє ніби він—важкий танк. А хіба він може бути важким танком?

— Звичайно, ні...

— Атож! Бо важкий танк це — я!

І прихильник гітлерівського режиму загуркотів на все купе, удаючи з себе танка.

СТАРІ ПРИСЛІВ'Я НА НОВИЙ ЛАД

— «Ястребок» не птиця—він і «Юнкерс» не боїться,—сказав льотчик Шавурин, протаранивши ворожий літак.

★

— За двома «Юнкерсами» поженешся—бий обох,—заявив льотчик-винишувач Елісеев, збивши в однім бою двох стервятників.

★

— На те бог і фріца створив, щоб було кого бити,—посміхнувся Чернишенко, випустивши на голови німців цілу серію бомб.

★

— Всякому своє: каші упріти, німцю згоріти,—сказав штурмовик Михаленков, підпаливши фашистський танк.

(З червоноармійської газети «Доблесть»).

ГІРСЬКІ ПОТОКИ

Малюнок Н. Дайца.

Весна в Карпатах.